

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Jeg siger tak til hr. Estrup, fordi han har den opfattelse, som jeg også har, at vi skal slås for at fastholde CO₂-målsætningen på trafikområdet.

Mit spørgsmål til hr. Estrup lyder så: Med hvilke midler?

Hr. Estrup var jo for et øjeblik siden, sådan forstod jeg ham, tilfreds med trafikministeren, der vil udsætte målsætningen til år 2008 på baggrund af en ikke indgået aftale mellem EU og bilindustrien. Men hr. Estrup og jeg er enige, og derfor lyder mit spørgsmål: Hvilke midler skal vi anvende? Vil hr. Estrup være med til, at vi laver en årlig målsætning, der siger, at så og så mange procent stiler vi mod hvert år, så vi er helt sikre på at nå det i 2005?

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Det er jo undertiden vanskeligt for os andre at finde ud af, hvad der er radikal politik, men De Radikale selv burde dog i det mindste kunne finde ud af det.

Jeg synes egentlig, jeg stillede et meget, meget præcist spørgsmål, som det er meget let at svare på. Jeg refererede til hr. Anders Samuelssens udtalelser i sommer om afskaffelse af 200-timers-reglen, der vil give efterlønsmodtagerne friere mulighed for at kunne arbejde mere, end de kan i øjeblikket. Derfor vil jeg gentage mit meget præcise spørgsmål, som det er meget let at svare på: Er det stadig væk Det Radikale Venstres synspunkt?

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Til hr. Kolstrup: Det, der ligger i at lave en handlingsplan, er præcis det, som jeg forstod også var hr. Kolstrups synspunkt, at man skal sikre sig, at instrumenterne er til stede, og at man også derfor meget nøjagtigt kan beskrive, hvordan man når frem til målet. Det er det, jeg mener er opgaven. Det er det, jeg mener vi i fællesskab skal prøve at bestræbe os for.

Til hr. Knud Erik Kirkegaard, som jeg egentlig tiltror ganske betydelige evner til at læse indenad, må jeg sige, at det dér med at have svært ved at forstå, hvad radikal politik er på det her område og alligevel prøve at fastholde en meget konkret ændring på efterlønsområdet, lyder ikke helt sammenhængende. Hr. Knud Erik Kirkegaard ved udmærket godt, at det, der blev lagt frem fra radikal side allerede for knapt

halvandet år siden i forbindelse med et sommergruppemøde, var et katalog. Hr. Samuelsen har taget ét af emnerne ud af det katalog og nævnt det. Vi står stadig væk bag ved det katalog. Jeg er helt villig til at sende hr. Knud Erik Kirkegaard det, hvis han gerne vil have lov at læse en ekstra gang på det.

Formanden:

Fru Jette Gottlieb som ordfører, og jeg skal oplyse Tingets medlemmer om, at derefter vil der blive en pause i forhandlingerne.

Jette Gottlieb (EL):

Da vi havde lyttet til statsministerens åbningstale, kunne vi jo godt forledes til at tro, at den globale økonomiske dramatik ikke var noget, der havde med Danmark at gøre, og det er jo slet ikke rigtigt. Det er faktisk helt ude af trit at lave en åbningsredegyrelse uden at henvise til den globale finansielle krise, ikke bare fordi den har ramt den danske tyggegummiindustri og danske spekulanter – russerne har ikke så meget råd til at købe tyggegummi mere – men fordi den krise er tilstrækkelig omfattende og farlig til, at den må føre til en radikal kursændring, både herhjemme og internationalt.

Det er en global recession, der truer, og vi kan bl.a. takke kasinokapitalismen for det. Sydasiatiske lande, som få måneder forinden var blevet lovprist som økonomiske mirakler med sunde økonomiske nøgletal, blev på få dage bragt i knæ af spekulanter. Forløbet kom til at vise, at magthaverne ikke har redskaberne og slet ikke viljen til at afhjælpe en krise som den sydøstasiatiske.

Som det er set før, så sendte verdenskapitalismen den internationale valutafond ind som krisens politibetjent. Men IMF insisterede som vanligt på, at løsningen og den eneste mulige løsning på krisen måtte være yderligere liberalisering og stram finanspolitik, og dermed fik de et stort ansvar for, at krisen blev til en recession.

Og ligesom mange troede, at nu var det ovre for denne gang, ja, så var det Ruslands tur. Det, vi oplevede i sommers i Rusland, var et totalt kollaps. Et markant fald i levestandarden for den brede befolkning og et hop i arbejdsløsheden. I den turbulens, der fulgte, kunne en handlekraftig stat have grebet ind og afbødet de værste konsekvenser, men i Rusland var staten allerede skåret ned til en ubetydelighed og bun-